ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Simony Hájkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Imex Group s. r. o.,** se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava – Moravská Ostrava, zastoupena JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 A 114/2015 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala dne 15. 10. 2012 žádost o udělení tří vývozních licencí vojenského materiálu do Tádžikistánu s navrhovanou dobou platnosti licence do 3. 4. 2013.

[2] Licenční správa Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutími ze dne 21. 2. 2013, č. j. 41280/2012, č. j. 41281/2012 a č. j. 41282/2012, podle § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 38/1994 Sb.“), rozhodla o neudělení licencí. Vycházela přitom z negativního závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí (dále též „MZV“) a přezkumného stanoviska ministra zahraničních věcí.

[3] Ministr průmyslu a obchodu podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jako odvolací správní orgán, rozhodnutími ze dne 24. 3. 2015, č. j. 12657/13/52500/01000, č. j. 12659/13/52500/01000, č. j. 12661/13/52500/01000, zamítl rozklady žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[4] Proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu brojila žalobkyně třemi samostatnými žalobami podanými k městskému soudu, který je spojil ke společnému projednání.

[5] Městský soud shledal, že v řízení došlo k vadám ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., pro které je třeba napadená rozhodnutí bez jednání zrušit.

[6] Z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že závazné stanovisko ministerstva zahraničních věcí ve spojení s přezkumným stanoviskem ministra zahraničních věcí bylo hlavním a jediným důvodem zamítnutí žádosti o udělení licence. Správní orgány však žalobkyni neumožnily seznámit se s podklady pro vydání tohoto závazného stanoviska, vyjádřit se k nim, popř. navrhnout jejich doplnění, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2011 - 130). Městský soud dále shledal, že skutkový základ nemá oporu ve spise; nebyly mu předloženy žádné podklady závazného stanoviska, které bylo dle sdělení ministerstva zahraničních věcí vydáno na základě jeho vlastní analytické činnosti a informací poskytnutých zpravodajskými službami. Městskému soudu tak nebylo umožněno přezkoumat zákonnost závazného stanoviska, což je bez dalšího důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Soud shledal opodstatněnou také žalobní námitku, v níž žalobce vytýkal MZV nepřezkoumatelnost jím vydaného závazného stanoviska, resp. jeho odůvodnění. K tomu městský soud uvedl, že se s tímto závazným stanoviskem, jakož i s potvrzujícím stanoviskem ministra zahraničních věcí seznámil, a při vědomí toho, že se jedná o utajované informace, může v odůvodnění tohoto rozsudku toliko v obecné rovině konstatovat, že v těchto stanoviscích nejsou dostatečně určitým způsobem označeny podklady, ze kterých dotčený orgán a jemu nadřízený orgán při jejich vydání vycházel, ani z nich není zřejmé, jaká konkrétní skutková zjištění z toho kterého podkladu čerpal. Žalobci lze přisvědčit i v tom, že v těchto stanoviscích není jednoznačně specifikován konkrétní zahraničně politický zájem České republiky, který by mohl být udělením požadované licence žalobci dotčen. Potvrzujícímu stanovisku ministra zahraničních věcí je dále nutno vytknout absenci jakékoliv úvahy svědčící o tom, že se ministr zahraničních věcí zabýval námitkami uplatněnými žalobcem v rozkladu. Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že závazné stanovisko MZV vydané v této věci je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože obsah závazného stanoviska je v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž navazující rozhodnutí žalovaného.

III.

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku městského soudu včasnou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel se neztotožňuje s městským soudem předně v tom, že došlo ke zkrácení procesních práv žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány. Povinnost dovozovanou městským soudem nelze podle stěžovatele dovodit ani ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2011 - 130. Z rozsudku plyne toliko porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces, jestliže byl seznámen s podklady rozhodnutí při přezkumu zákonnosti postupu správního orgánu v řízení před správním soudem. Absentovala však úvaha o správnosti názoru městského soudu vztahující se k právu účastníka seznámit se s podklady, na základě kterých bylo závazné stanovisko vydáno. Za nesprávný označil stěžovatel taktéž závěr městského soudu, dle něhož je stanovisko ministerstva zahraničních věcí nepřezkoumatelné. Podle jeho názoru správní orgán I. stupně srozumitelným způsobem uvedl, z jakých důvodů žádost žalobkyně zamítl. Pro účely udělení licence k vývozu vojenského materiálu se při vydávání závazného stanoviska postupuje přiměřeně podle § 154 správního řádu. V tomto smyslu závazné stanovisko odůvodněno bylo. Spornou zůstává míra konkrétních důvodů, o něž se obsah závazné části stanoviska opírá. Stěžovatel vytýkané nedostatky má za excesivní, jdoucí nad rámec judikatury správních soudů, což je nadto akcentováno specifickou situací v dané konkrétní věci. Pro podporu svých závěrů odkázal i na jiné rozsudky městského soudu.

IV.

[9] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí totiž pojmově vylučuje věcný přezkum takového rozhodnutí. Ten je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s výtkou stěžovatele, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný. Odůvodnění rozsudku je vystavěno na jasném, srozumitelném

a uceleném argumentačním systému [viz nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Již ze samotné formulace kasačních námitek je zřejmé, že stěžovatel rozsudku městského soudu porozuměl. Nesouhlas se způsobem vypořádání žalobních námitek nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje (viz rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel brojil proti důvodům, pro které městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele.

[15] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné provést nejprve stručnou rekapitulaci průběhu správního řízení. V nyní posuzované věci žalobkyně podala dne 15. 10. 2012 tři žádosti o udělení vývozní licence vojenského materiálu do Tádžikistánu. Pro kladné vyřízení žádostí bylo potřeba získat kladná stanoviska Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí. Ze správního spisu plyne, že ze strany Ministerstva obrany bylo kladné stanovisko vydáno dne 8. 11. 2012, č. j. 65-124/2012-2697, ze strany Ministerstva vnitra dne 9. 11. 2012, č. j. OBP 141/CZ-L-2012. Ministerstvo zahraničních věcí vydalo dne 23. 11. 2012, č. j. 124172/2012-SZBP, závazné stanovisko, ve kterém vyjádřilo s vydáním vývozních licencí nesouhlas. Podrobné zdůvodnění nesouhlasu bylo stěžovateli předáno prostřednictvím vyhrazené pošty. Žalobkyně se dne 5. 12. 2012 při nahlížení do správních spisů seznámila s utajovanými informacemi do stupně „vyhrazené“ dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, se závazným stanoviskem MZV ze dne 23. 11. 2012 i s jeho odůvodněním ze dne 26. 11. 2012. Dne 21. 2. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí pod č. j. 41280/2012, č. j. 41281/2012 a č. j. 41282/2012, o neudělení licencí k vývozu vojenského materiálu. Žalobkyně proti těmto rozhodnutím brojila rozklady, v nichž namítala nezákonnost, předčasnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stěžovatel požádal MZV o přezkum negativního závazného stanoviska ze dne 23. 11. 2012 a jeho zdůvodnění v režimu utajení „vyhrazené“ ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu. Ministr zahraničních věcí dne 11. 9. 2014 nesouhlasné stanovisko potvrdil, když neshledal důvody pro provedení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu, neboť postup ministerstva byl zcela v souladu se zákonem. Upřesnil a zopakoval důvody, které k vydání tohoto stanoviska vedly. Zdůraznil, že MZV při hodnocení míry rizika spojeného s vývozem vojenského materiálu vychází z kombinace různých zdrojů, ze zpravodajství diplomatických misí, z informací bezpečnostních složek státu a třetích mocí. Členské státy Evropské unie stanovily vysoké standardy při rozhodování o transferech vojenských technologií a materiálu, posílily výměnu informací s cílem dosáhnout větší transparentnosti. Stěžovatel dopisem ze dne 18. 12. 2014 informoval žalobkyni o shromáždění podkladů k vydání rozhodnutí o rozkladu včetně stanoviska ministra zahraničních věcí a o možnosti se k nim vyjádřit, pořizovat výpisy a kopie z neutajovaných částí spisů. Dne 24. 3. 2015 ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklady žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[16] Dle ustálené judikatury má stanovisko vydané MZV podle § 16 zákona č. 38/1994 Sb. charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Představuje úkon správního orgánu prováděný podle části čtvrté správního řádu. Při jeho vydání je proto třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a

náležitostech rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150 nebo ze dne 15. 12. 2010, č. j. 9 As 60/2010 - 125). Nejedná se však o rozhodnutí ve smyslu § 67 a § 65 s. ř. s., jež by bylo samostatně přezkoumatelné soudem, neboť závazné stanovisko nezakládá, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti. Jde o závazný podklad pro vydání konečného rozhodnutí. Jeho přímým adresátem je správní orgán, pro jehož potřeby je závazné stanovisko vydáváno. Správní orgán je obsahem závazného stanoviska vázán, není oprávněn jej po věcné stránce jakkoli přezkoumávat. Pro vydání konečného rozhodnutí je obvykle zapotřebí větší počet závazných stanovisek, teprve souhrn těchto stanovisek tvoří východisko pro rozhodování správního orgánu. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn toliko v rámci přezkumu konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS, dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 23/2012 - 32, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012 - 29).

[17] Stěžovatel primárně vytýkal městskému soudu závěr o porušení procesních práv žalobkyně. Toto porušení městský soud dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2011 - 130. Z uvedeného rozsudku však opora pro závěr městského soudu nevyplývá; městský soud nesprávně interpretuje jednu větu, ve které kasační soud naznačuje prvostupňovému soudu, jak měl v řízení postupovat. Nejvyšší správní soud se tedy nevyjadřoval k procesním právům účastníka řízení, ale k postupu soudu. Městský soud přitom neuvedl poukaz na žádný právní předpis, či judikaturu, která by podporovala jeho závěr. V této souvislosti lze zmínit i další judikaturu Nejvyššího správního soudu. Viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, ve kterém rozšířený senát uvedl, že: „Již od počátku své existence judikatura k soudnímu přezkumu rozhodování o bezpečnostních prověrkách dospěla k závěru, že v soudním řízení lze provádět dokazování i ohledně obsahu utajovaných skutečností, ledaže jsou splněny zákonné předpoklady pro znepřístupnění takovýchto informací žalobci (...).“ A dále, že: „právě požadavek, aby soud rozhodoval v těchto typech řízení (týkajících se dokazování utajovanými skutečnostmi a ověřování věrohodnosti závěrů zpravodajských služeb, pozn. soudu) i nad rámec žalobních námitek, byl jednou z nezbytných podmínek souladu české praxe s požadavky spravedlivého procesu podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy“. Přestože tedy právo na informace patří mezi základní politická práva (čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny), právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých. Není totiž možné rezignovat na bezpečnostní zájmy státu. Omezení práva na informace, ať již v režimu zákona o utajovaných informacích či podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nelze považovat za rozporné s Listinou základních práv a svobod. Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010 - 94, v němž dospěl k závěru, že nad právem účastníka se s utajovanými skutečnostmi seznámit, aby se k nim mohl vyjádřit, převažuje zájem na jejich utajení. Uvedl, že „nelze v daném řízení garantovat všechna procesní práva účastníka řízení, a to s ohledem na specifika daná charakterem použitých utajovaných skutečností (zpráva a výsledky šetření zpravodajské služby).“ Srov. dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 2 As 14/2012 - 28, nebo ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 146/2015 - 88. Není totiž možné, aby pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka, byl účastník

seznámen se skutečnostmi, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob (srov. nález ÚS ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04).

[18] Z výše uvedených důvodů lze tedy přisvědčit stěžovateli, že městský soud posoudil námitku, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech účastníka řízení tím, že jí nebylo umožněno seznámit se s podklady, na základě kterých bylo vydáno závazné stanovisko MZV, nesprávně.

[19] Městský soud však nepochybil, dovodil-li své oprávnění zabývat se na základě žalobní námitky přezkumem zákonnosti podkladového závazného stanoviska MZV. To plyne z četné judikatury Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, se uvádí, že „v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy – zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků). Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými. Skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav.“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 - 25).

[20] Oprávnění soudu vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010 - 94 (který byl podroben i přezkumu ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve věci Regner proti České republice; rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. 35289/11). V něm se uvádí: „Právo na přezkoumání toho, zda průběh a výsledek bezpečnostního prověřování, které je plně v rukou výkonné moci s uplatněním široké diskrece, neměly diskriminační charakter a zda nebyly poznamenány libovůlí, je zajištěno právě prostřednictvím nezávislé soudní kontroly ve správním soudnictví, kdy soud musí v obecné rovině mít plný přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu.

Ostatně proto mají také soudci podle § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon.“ Obdobně též rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 68/2008 - 101: „Jestliže napadené rozhodnutí o nevydání osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi odkazuje na zprávy ÚZSI, může příslušný správní soud toliko přezkoumávat, zda uvedená argumentace je obsahem správního spisu a závěry z toho vyvozené nejsou v rozporu se zákonem. Nemůže však přezkoumávat, zda jsou zmíněné dokumenty a v nich obsažené informace pravé a pravdivé.“

[21] I přesto, že se uvedená judikatura týká odlišného typu bezpečnostního řízení, neboť řeší problematiku seznámení účastníků s utajovanými informacemi podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, jsou její závěry z důvodu podobnosti obou úprav plně přenositelné i na posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud se proto zcela ztotožnil se závěrem městského soudu, dle něhož toliko při předložení všech podkladů pro vydání závazného stanoviska soudu, je tento soud schopen přezkoumat jeho zákonnost. V opačném případě jej přezkoumat nelze.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že ve správním spisu relevantní, resp. dostatečné podklady založeny nejsou. Ani k výzvě městského soudu takové listiny předloženy nebyly. Městský soud proto nemohl přezkoumat zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 - 25). Co se pak týče sdělení zpravodajských služeb, k nim soud dodává, že i tyto podklady lze považovat za podkladový akt správního řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006 - 74, ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, že u informací zpravodajské služby postačí konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Pokud tak zpravodajská služba neučiní, její informace nemohou být podkladem pro závěr o existenci bezpečnostních rizik. Tyto informace však součástí správního spisu nebyly.

[23] S městským soudem lze souhlasit i v závěru o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska. Zjištěné skutečnosti soud může v odůvodnění svého rozhodnutí uvést jen takovým způsobem, aby nepopřel smysl utajovaných informací (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014 - 29). Obsah závazného stanoviska a v něm užité formulace jsou vesměs bez bližšího zdůvodnění individuálních aspektů dané věci a z větší části bez uvedení konkrétních zdrojů, o něž své závěry opírá. Totéž se týká potvrzujícího stanoviska ministra zahraničních věcí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30). Pouhý odkaz na Společný postoj Rady Evropské unie 2008/944/SZBP, Regionální strategii Evropské unie pro Střední Asii pro léta 2007 – 2012, nelze považovat za dostačující. Z rozhodnutí ministra zahraničních věcí, ani z rozhodnutí o rozkladu rovněž není nadto zřejmé, jak bylo naloženo s námitkami žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45). I v dalších částech se Nejvyšší správní

soud plně ztotožňuje se závěry městského soudu. Plně odpovídají právní úpravě a okolnostem dané konkrétní věci. Odkaz stěžovatele na jiná rozhodnutí městského soudu pak není relevantní, neboť sjednocovací funkci ve vztahu k judikatuře krajských soudů plní právě až Nejvyšší správní soud.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl podle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalobci pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 20. prosince 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu